

Nekaj velikega in najbo to ljubezen (11) – S Kristusom na poti do polnosti ljubezni

»To pot lahko prehodimo le v ljubezni. Ljubiti pomeni imeti veliko srce, občutiti skrbi svojih bližnjih, znati odpustiti in razumeti, s Kristusom se darovati za duše vseh« (sv. Jožefmarija).

22. Jul. 2022

»Ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, [je] tem izkazal ljubezen do

konca« (Jn 13,1). S takšnim uvodom sv. Janez v svojem evangeliju spregovori o nezaslišanem dejanju, ki ga je Jezus storil pred začetkom pashalne večerje. Ko so bili že vsi zbrani, »je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platno in se z njim opasal. Nato je vlil vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan (Jn 13,4-5).

Jezus umiva noge apostolom – krhkim možem, izbranim, da postanejo temelji Cerkve. Vsi po vrsti so se zbali, ko se je na jezeru razbesnel vihar, dvomili so v Učiteljevo zmožnost nasititi ogromno množico, vneto so se prerekali, kdo bo v Kraljestvu največji. Začeli so izkušati tudi trpljenje, ki ga hoja za Njim prinaša. Po govoru o kruhu življenja v kafarnaumski shodnici ga niso zapustili kakor mnogi drugi; spremljali so ga na dolгих popotovanjih po izraelski deželi in

sedaj vedo, ker je to čutiti v vzdušju, da mu nekateri želijo smrt.

Peter osupel opazuje, kaj se dogaja. Ne more razumeti in se upre.

»Gospod, ti mi noge umivaš?« Jezus odgovori: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.« Peter vztraja: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« (Jn 13,5-8). Radikalnost Simonovega odgovora je presenetljiva. Njegov namen ni zavračanje, pač pa ga ljubezen do Gospoda nagiba k upiranju. In vendar mu Gospod pokaže, da se moti. »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj« (Jn 13,8).

Spoznal boš pozneje

Od svojega prvega srečanja z Učiteljem naprej je sv. Peter hodil po poti notranje rasti, na kateri je korak za korakom začel razumeti, kdo je Jezus, Sin živega Boga. Toda bliža se Gospodovo trpljenje in še vedno ima pred seboj dolgo pot. V dvorani

zadnje večerje se zgodi prizor v dveh dejanjih – umivanje nog in postavitve evharistije –, po katerih bo Peter pričel odkrivati, do kakšne skrajnosti sega božja ljubezen in v kolikšni meri ga ta ljubezen osebno poziva. V tem trenutku je zapoved ljubiti bližnjega kakor samega sebe zanj še vedno le izrek, nekaj, kar v njegovo srce ni prodrlo tako globoko, kot želi Jezus. In zato se upre. Ne sprejme tega, da bi za njegovega Učitelja in zanj božja volja bila življenje ljubezni in ponižno služenje vsakemu človeku, kateremukoli človeku.

Ta Petrova izkušnja se utegne pogosto ponoviti v našem življenju. Tudi nam je težko razumeti; potrebujemo čas, da bi razumeli najosnovnejše resnice. V našem srcu se velike želje ljubezni prepletajo z manj plemenitimi nameni; marsikdaj nas strah ohromi in naša usta postanejo polna besed, ki jih ne spremljajo dejanja. Gospoda imamo

radi, zavedamo se, da je nadnaravni poklic naš najdragocenejši biser: tako zelo dragocen, da smo prodali vse, da bi ga kupili. Toda v teku letu lahko spremenljive okoliščine, določene neprijetne situacije ali napor spričo vsakodnevnega garanja skalijo našo pot.

Poleg tega se lahko zgodi, da tudi posameznik sam ni dosegel tiste stopnje človeške in duhovne zrelosti, ki omogoča živeti poklicanost kot pot ljubezni. Naša dobrota do bližnjega je lahko obremenjena s katero izmed teh deformacij, ki našo osebno skrivnost omejujejo: sentimentalnost, zaradi katere človek bolj sledi svojemu trenutnemu dojemanju stvari kot pa globokemu odnosu z Bogom in z drugimi; voluntarizem, pri katerem pozablja, da je krščansko življenje predvsem v tem, da pustimo, da nas Bog ljubi in da ljubi po nas; perfekcionizem, ki teži k temu, da v človeških

pomanjkljivosti vidi nekaj, kar je božjemu načrtu tuje.

Vendar pa, ravno zato ker Bog računa z našimi omejitvami, ni presenečen niti se ne naveliča gledati, kako včasih zakompliciramo ali popačimo svoj poklic. Kakor Petra nas je poklical kot grešnike in pri tem vztraja. »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj,« odgovori Jezus. Simon Peter se vda: »Gospod, potem pa ne samo nog, ampak tudi roke in glavo« (Jn 13,8-9). Jezus ve, da Petra žene ljubezen, in zato mu odgovori enako radikalno. Apostolovo srce se odzove z zanj značilno silovitostjo: »Ne samo nog, ampak tudi roke in glavo.« To so v veliki naglici izgovorjene besede. Se je Peter zavedal, kaj pomenijo? Kar se je zgodilo tisto noč, nam nekako namiguje, da se ni zavedal. Razumel bo pozneje, polagoma: s pomočjo Gospodovega trpljenja, ob veselju vstajenja in po delovanju Svetega

Duha. Njegov dialog z Jezusom pa nas v vsakem primeru uči, da je pri hoji proti polnosti ljubezni prvi korak odkritje Jezusove ljubeznivosti in nežnosti do vsakega posebej; in pa zavedanje, da bomo s popravljanjem svojih šibkosti postajali vedno bolj podobni Njemu.

Stopnje svobode

Hoditi za Jezusom pomeni naučiti se ljubiti kakor On. To je pot navkreber, ki je težka, vendar je istočasno pot svobode. »Kolikor bolj smo svobodni, bolj lahko ljubimo. Ljubezen pa je zahtevna: 'Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane' (1 Kor 13,7).«^[1]
Ko je bil sv. Jožefmarija še mlad duhovnik, je takole opisal to vzpenjajočo se pot zveste svobode: »Stopnje: Vdati se v božjo voljo. Sprejeti božjo voljo. Hoteti božjo voljo. Ljubiti božjo voljo.«^[2]

Vdanost (resignacija) je najnižja stopnja svobode. Gre za držo, ki je

izmed vseh štirih najmanj velikodušna ter se lahko hitro izrodi v duhovno mlačnost. Lahko bi jo opisali kot prenašanje brez rasti: prenašanje zaradi prenašanja; ker je to pač to, kar mi je bilo namenjeno. Res je sicer, da srčnost, kardinalna krepost, človeka usmerja k temu, da potrpi, da vzdrži. In dejansko na ta način raste svoboda, ker človek razume in si želi dobrino, zaradi katere se trudi vzdržati. Vdanost (resignacija) pa ne prepozna nikakršne dobrine oziroma jo zaznava tako medlo, da to ne privede do veselja. Na trenutke ali celo v daljšem obdobju se nam lahko dogaja, da nam je to stanje težko premagati. Ko pa se nekdo resignaciji dokončno prepusti, ga polagoma zajame žalost.

Sprejemanje božje volje odraža neko višje stanje: človek vzame realnost za nekaj svojega. Tega sprejemanja ne smemo zamenjati s sprijaznjenostjo,

značilno za povprečneža, ki nima nikakršnih sanj, načrtov in hrepenenj, za katere bi živel. Bolj gre tukaj za realistično držo nekoga, ki ve, da je vsaka dobra želja Bogu prijetna. Kdor na ta način sprejema božjo voljo, se korak za korakom uči vstopati v božjo logiko ter se prepriča, da vse pripomore k dobremu za tiste, ki ljubijo Boga (prim. Rim 8,28). Sveti Jožefmarija je takšno pripravljenost na božje načrte včasih opisoval s svetopisemsko prisposodbo: »Gospod, pomagaj mi, da ti bom zvest in poslušen, [...] kakor glina v lončarjevih rokah. – Tako ne bom živel več jaz, temveč boš v meni živel in deloval Ti, Ljubezen.«^[3]

Od tod že lahko slutimo, kako je to sprejemanje božje volje poklicano, da poleti navzgor – v trenutku, ko začnemo božjo voljo hoteti: »V meni boš živel in deloval Ti, Ljubezen.« Okoliščine in osebe, ki si jih sami nismo izbrali, postanejo ljubljene

same po sebi, ker so dobre: odločimo se, da »jih izberemo«. »Bog moj, izberem vse,«^[4] je govorila sveta Terezija iz Lisieuxa. Skupaj s svetim Pavlom je spoznavala, da nas »ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršnakoli druga stvar ne bo mogla ločiti od božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu« (Rim 8,38-39). Na ta način sredi nepopolnih stvari odkrijemo »nekaj svetega«, kar je skrito v vseh teh okoliščinah.^[5] Božja podoba postane v drugih bolj vidna.

Prepojeni s Kristusovo krvjo

V zadnjem koraku te osebne rasti stopi v ospredje ljubezen. Kot nas pouči sv. Janez, stopimo s tem v jedro krščanskega razodetja: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16). Potem ko Jezus apostolom umije

noge, jim pojasni, zakaj je to storil:
»Zgled sem vam dal« (Jn 13,15). Sedaj
so pripravljeni na to, da slišijo novo
zapoved: »Kakor sem vas jaz ljubil,
tako se tudi vi ljubite med seboj!« (Jn
13,34). Gre za to, da se naučimo
ljubiti z najvišjo Ljubeznijo, da
izročimo svoje življenje kakor On:
»Zato me Oče ljubi, ker dam svoje
življenje, da ga spet prejmem. Nihče
mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam
od sebe« (Jn 10,17-18). Značilno za
krščansko ljubezen je, da se daje; da
gre ven iz same sebe, da se z
gorečnostjo izroča temu, kar je Bog
Oče želel za vsakogar od nas. To
pomeni ljubiti božjo voljo: vesela in
ustvarjalna potrditev, ki od znotraj
priganja, da gremo ven iz sebe;
odločitev, ki je – paradoksalno –
edina pot za to, da se srečamo s
samim sabo: »Kdor namreč hoče
rešiti svoje življenje, ga bo izgubil;
kdor pa izgubi svoje življenje zaradi
mene, ga bo našel« (Mt 16,25).

Vendar bistvo te ljubezni ni opredeljeno kot »način skrajnega moralnega naprezanja«, kot neka višja, »nova stopnja humanosti v človeštvu«. ^[6] Novost nove zapovedi »more priti samo iz daru občestva s Kristusom in bivanja v njem«. ^[7] Zato Gospod svojim apostolom poleg razodetja nove zapovedi istočasno izroči tudi zakrament ljubezni. Od tega trenutka je evharistija v samem središču krščanskega življenja: to ni nekaj teoretičnega, marveč potreba življenjskega pomena. ^[8]

»Kristusova roka nas je nabrala na žitnem polju: sejalec v svoji ranjeni roki stiska prgišče zrnja. Kristusova kri oblije seme, ga prepoji. Potem Gospod vrže to žito v zrak, da s smrtjo oživi in se zakopano v zemlji pomnoži v zlatem klasju.« ^[9] Sposobni smo se izročiti, ker smo prepojeni s Kristusovo krvjo, po kateri umiramo samemu sebi, da bi v svoji okolici obrodili obilen sad veselja in miru.

Naša udeležba pri Jezusovi daritvi in naše češčenje njegove resnične navzočnosti v evharistiji nas neprekinjeno vodita k ljubezni do bližnjega. Zato velja, da »kdor ni zvest božjemu načrtu, da se drugim da na razpolago in jim pomaga pri spoznanju Kristusa, bo težko razumel, kaj je evharistični kruh«. In obratno: »Če hočemo ceniti in ljubiti sveto evharistijo, je treba prehoditi Jezusovo pot, umreti samemu sebi, vstati, polni življenja, in obroditi obilen sad: stoteren!«^[10]

Evharistična skladnost

»Jezus hodi med nami, kakor je to počel v Galileji. Hodi po naših ulicah, se ustavi in nam gleda v oči, brez naglice. Njegov klic je privlačen, je očarljiv, prevzame.«^[11] Ko se človek odloči hoditi ob Njem, živeti v občestvu z Njim, se življenje razsvetli ter polagoma pridobi resnično »evharistično skladnost«.^[12] Bližina

in ljubezen, ki jo od njega prejemamo, nam omogočata, da se dajemo drugim, tako kot je On dal samega sebe. Na ta način človek korak za korakom odkriva in odstranjuje prepreke, ki zavirajo rast Kristusove ljubezni v srcu: težnjo k čim manjšemu naporu pri izpolnjevanju dolžnosti; strah pred pretiravanjem v ljubezni in služenju drugim; pomanjkanje razumevanja do omejitev drugih ljudi; napuh, ki od drugih terja priznanje naših dobrih del ter zamegli čistost namena.

Sv. Jožefmarija je ganjen govoril o veselem življenju tistih, ki se izročijo Kristusu in zvesto sledijo njegovemu klicu. »To pot lahko prehodimo le v ljubezni. Ljubiti pomeni imeti veliko srce, občutiti skrbi svojih bližnjih, znati odpustiti in razumeti, s Kristusom se darovati za duše vseh.«^[13] Vemo, da je to nekaj, kar presega naše zmožnosti. Zato je naša

potreba, da Gospoda stalno prosimo, naj nam da srce po meri svojega srca. »Če ljubimo z Jezusovim srcem, se bomo naučili služenja in bomo branili resnico z odločnostjo in ljubeznijo. [...] Le če bomo v sebi obnovili Kristusovo življenje, ga bomo mogli sporočiti tudi drugim; le s smrtjo pšeničnega zrna bomo mogli delovati v zemlji, jo spremeniti v njeni notranjosti, jo oplojevati.«^[14] To je pot zvestobe, ki je pot ljubezni in zato tudi pot sreče.

Paul Muller

^[1] F. Ocáriz, Pismo, 9. 1. 2018, št. 5.

^[2] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 774.

^[3] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 875.
Prim. Jer 18,6: »Kakor je glina v lončarjevi roki, tako ste vi v moji roki.«

[4] Sv. Terezija iz Lisieuxa, *Povest duše*, 1. pog.

[5] Prim. sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 114.

[6] Joseph Ratzinger – Benedikt XVI., *Jezus iz Nazareta. Od vhoda v Jeruzalem do vstajenja*, Družina, Ljubljana 2013, str. 74.

[7] Prav tam, str. 75.

[8] Prim. sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 154.

[9] Prav tam, št. 3.

[10] Prav tam, št. 158.

[11] Frančišek, apost. spod. *Christus vivit* (25. 3. 2019), št. 277.

[12] Benedikt XVI, apost. spod. *Sacramentum caritatis* (22. 2. 2007), št. 83.

[13] *Jezus prihaja mimo*, št. 158.

^[14] Prav tam.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-
velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-11-s-
kristusom-na-poti-do-polnosti-ljubezni/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-11-s-kristusom-na-poti-do-polnosti-ljubezni/)
(7. Avg. 2025)